

HỒI 706

Tế Thuyết Tùng Tiền

Am Hiễn Hạc toàn thân run bần bật, giống như bản thân đã mất hết sức, Kỷ Thiến phải đưa tay xốc nách y lên, dìu đến mép giường, toàn thân hẫng ngã xuống.

“Tiểu Kỷ ở đâu?”

Kỷ Thiến áp má vào đầu Âm Hiễn Hạc, nhắm nghiền đôi mắt.

Nước mắt nàng tuôn trào, nghẹn ngào nói: “Ta vốn định không kể với bất cứ ai chuyện quá khứ, cũng không ai có hứng thú muốn biết. Ngày đó Tử Lăng hỏi ta, vì ta sợ hấn là người của Hương gia nên giả vờ không biết. Thực ra Tiểu Kỷ và Tiểu Ưu là tử muội tốt nhất của ta, chỉ có ba người bọn ta chạy thoát trong đêm đó, những tử muội khác đều bị Hương gia giết sạch diệt khẩu.”

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Đêm đó xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Thiến nhớ lại chuyện đau buồn, vẻ mặt đầy nét đau thương, đôi mắt vẫn nhắm, ôm chặt Âm Hiễn Hạc, run run nói: “Hôm đó chẳng có luyện tập như thường lệ, tên ác nhân cai quản bọn ta buộc bọn ta ở lại trong phòng, đột nhiên bên ngoài có tiếng người xôn xao đèn đuốc sáng trưng, lúc đó ta và Tiểu Kỷ, Tiểu Ưu ở cùng phòng. Tiểu Kỷ dũng cảm nhất, đề nghị nhân cơ hội này lập tức bỏ chạy nhưng các tử muội khác đều nhát gan, chỉ có ba bọn ta trèo cửa sổ bỏ trốn. Ác nhân quả nhiên đuổi theo, bọn ta nấp trong bụi cỏ ở hoa viên, nghe tiếng kêu cứu thảm thiết của các tử muội khác, y như trong giấc mộng đáng sợ nhất. Tên ác nhân phát hiện thiếu mất ba người bọn ta, truy tìm khắp nơi, may lúc đó có người tung cửa xông vào khiến bọn chúng chạy tứ tán, bọn ta nhân cơ hội đó chạy trốn ra cửa sau, hòa cùng dòng người rời khỏi Giang Đô. ‘Đừng khóc! Ngồi dậy rồi nói tiếp!’”, nàng nói hai câu đó với Âm Hiễn Hạc.

Từ Tử Lăng đỡ y dậy, Kỷ Thiến ngồi bên mép giường, lau nước mắt cho y, Từ Tử Lăng không thể tưởng được một người có tính điêu ngoa như nàng lại có thể ôn nhu dịu dàng đến thế, trong lòng nảy sinh ra ý thương xót.

Không đợi Âm Hiễn Hạc hỏi, Kỷ Thiến tiếp tục kể: "Sau khi ra khỏi thành, bọn ta không biết chạy theo hướng nào vì lúc đó chỉ nghĩ chạy càng xa càng tốt. Chao ôi, bọn ta vừa đói vừa mệt, may gặp người tốt không đến nỗi chết đói, bọn ta chạy mãi đến Tương Dương mới ngừng lại."

Âm Hiễn Hạc giật mình nói: "Tương Dương!", rồi cuối cùng cũng ngừng rơi nước mắt.

Kỷ Thiến gật đầu nói: "Ba bọn ta dựa vào nhau mà sống, không có gì ăn thì đi ăn xin, ăn cắp. Vì sợ người ta thấy chúng ta là nữ nhân sẽ khi dễ nên bọn ta cải trang thành nam nhi. Nhưng đi lên núi nhiều sẽ có ngày gặp hổ, có ngày nọ, khi ăn trộm bị người ta bắt tại trận, chủ nhân của căn nhà đó là danh kỹ xuất sắc nhất Tương Dương, vì thương xót bọn ta nên khai ân thu nhận bọn ta làm con nuôi."

Âm Hiễn Hạc biến sắc nói: "Tức là nhận các người làm đồ đệ?"

Kỷ Thiến không hề phát hiện nét khác lạ trên khuôn mặt Âm Hiễn Hạc, nói: "Chỉ có Tiểu Kỹ không chịu theo Doanh di học nghệ, may sao Doanh di cho Tiểu Kỹ làm việc ở phía sau nên không có ai khi dễ nàng. Sau này Doanh di xuất giá, Tiểu Ưu và Tiểu Kỹ ở lại Tương Dương, còn ta đến Trường An tìm cơ hội bởi vì ta biết Trì Sanh Xuân ở Trường An, chỉ cần có cơ hội trả thù cho các tỷ muội đã chết thảm là ta quyết không bỏ qua.". Rồi nước mắt nàng tuôn trào, nghẹn ngào nói tiếp: "Khi bọn chúng bắt cóc ta đã từng hại chết nhị thúc của ta, nhị thúc là người thân duy nhất của ta, vì vậy ta không cho Tiểu Kỹ và Tiểu Ưu biết mục đích đến Trường An.". Từ Tử Lăng hiểu ra rằng đây chính là thủ đoạn giữ bí mật xưa nay của Hương gia, giết người bịt miệng để giữ kín tin tức bắt cóc dân nữ để người khác không thể điều tra. Giang Đô có binh biến, Hương gia biết không thể nào dặt theo một đám nữ nhi bỏ đi, bởi vì xưa nay bọn chúng ủng hộ Dương Quảng, cho nên trở thành mục tiêu tấn công của Vũ Văn Hóa Cập, vì nôn nóng muốn bỏ chạy và giữ kín bí mật nên hạ độc thủ giết hại những thiếu nữ đã bắt cóc, thủ đoạn thật là tàn nhẫn.

Gã trầm giọng nói: "Làm sao ngươi biết Trì Sanh Xuân, lại biết y ở Trường An?"

Kỷ Thiến nói: "Bọn chúng bắt cóc ta rồi đưa về Giang Đô nhốt lại, ta đã từng gặp y hai lần, khi y trò chuyện với thủ hạ đã từng nhắc đến đồ trường tại Trường An, ta ghi nhớ trong lòng. Giết hắn cho ta được không? Coi như ta cầu xin các người!"

Âm Hiễn Hạc đứng phắt dậy, nói như chém đinh chặt sắt: "Ta lập tức đến Tương Dương, Tiểu Ưu ở thanh lâu nào?"

Kỷ Thiến kéo ống tay áo y, buồn bã nói: "Trước tiên hay giết Trì Sanh Xuân cho ta đã, ta sẽ đưa ngươi đến Tương Dương. Ta mặc kệ Hương gia hay Trì gia, chỉ cần phanh thây y ra muôn đoạn là được."

Lúc này trông nàng đau đớn như hoa lê gặp mưa, ai thấy cũng xót xa.

Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta hãy bình tĩnh bàn kế hoạch kỹ càng trước đã!"

Âm Hiến Hạc cúi đầu nhìn Kỷ Thiến, nói: "Ta nhất định sẽ giết Trì Sanh Xuân cho cô nương, cô nương cứ yên tâm."

Kỷ Thiến vẫn không chịu buông ống tay áo của hắn, kéo ống tay áo lau nước mắt nói: "Đã biết ngươi là người tốt mà!"

Âm Hiến Hạc bình tĩnh trở lại, ngồi xuống bên cạnh Kỷ Thiến, hướng Từ Tử Lăng nói: "Tử Lăng có đề nghị gì?"

Từ Tử Lăng nói: "Mục tiêu của chúng ta như nhau, đó là buộc con người tàn tạ lương tâm như Trì Sanh Xuân phải chịu báo ứng, vấn đề là chúng ta phải nhớ cớ tận gốc cả gia tộc ác ôn này, Trì Sanh Xuân chỉ là một người trong số đó."

Kỷ Thiến nhìn sang Âm Hiến Hạc với ánh mắt cầu xin, Âm Hiến Hạc gật đầu nói: "Tử Lăng nói phải. Gia tộc Trì Sanh Xuân vì tránh sự truy sát của chúng ta cho nên rất có thể đến Trường An lánh nạn, bọn chúng càng muốn xây dựng thế lực và quan hệ ở đây, Trì Sanh Xuân vì muốn thi triển quyền cước vì vậy mới mua Thượng Lâm Uyển!"

Từ Tử Lăng nói: "Lúc này Trì Sanh Xuân có lẽ biết thân phận đã bị bại lộ, cho nên trong tình huống cảnh giác cao độ, vì vậy đang được cao thủ bảo vệ chặt chẽ, muốn giết y không dễ, một khi đánh cỏ động rắn sẽ bất lợi với toàn bộ kế hoạch của chúng ta. Ta có một đề nghị, sáng mai Thiến tiểu thư và Hiến Hạc đến Tương Dương tìm Tiểu Ưu và Tiểu Kỷ, sau đó đến Bành Lương chúng ta sẽ gặp nhau. Đợi kế hoạch đối phó với Hương gia được sắp xếp ổn thỏa, Thiến tiểu thư có thể trở về Trường An tận mắt chứng kiến ngày tàn của Hương gia."

Kỷ Thiến đưa mắt nhìn Âm Hiến Hạc, gã kiểm khách cô độc nhìn nàng gật đầu.

Kỷ Thiến ngồi sững ra nhìn y một lúc, cho đến khi Âm Hiến Hạc lúng túng, nàng mới gật đầu nói: "Thôi được! Kế hoạch các người đã nghĩ ra ắt hẳn ổn thỏa hơn."

Từ Tử Lăng dâng lên trong lòng cảm giác lạ lùng, những chuyện thần kỳ giữa Âm Hiến Hạc và Kỷ Thiến đang xảy ra; có thể những chuyện này được xây dựng trên trải nghiệm đau đớn ở quá khứ của họ, khiến họ tin tưởng và hiểu biết lẫn nhau chỉ trong một khoảng thời

gian ngắn, cũng có thể là vì duyên phận và sự cuốn hút lẫn nhau giữa nam và nữ khiến cho hai con người tính cách khác hẳn nhau chẳng còn khoảng cách gì nữa.

Kỷ Thiến chưa bao giờ chịu tin ai, nhưng đối với Âm Hiễn Hạc thì rõ ràng ngoại lệ.

Âm Hiễn Hạc nói: "Chúng ta hãy đi ngay bây giờ."

Từ Tử Lăng hiểu tâm trạng của y, nói: "Tốt nhất Thiến tiểu thư nên công khai rời thành, khi trở về sẽ thuận tiện hơn, ta sẽ đưa các người một đoạn". Kỷ Thiến nắm tay Âm Hiễn Hạc, dịu dàng nói: "Điệp công tử hãy nghỉ ngơi, để Thiến nhi đi nói chuyện với Thanh di, thu xếp hành trang rồi lát nữa sẽ quay lại nói chuyện với hai người. Tiểu Kỷ quả là một nữ nhi khá ái và kiên cường. Ta và Tiểu Ưu luôn luôn nghe lời nàng nói."

Nói xong nàng hướng về Từ Tử Lăng thi lễ, yếu điệu bước ra.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Từ Tử Lăng nở nụ cười nói: "Có thể yên tâm rồi chứ gì! Huynh sắp gặp lại lệnh muội, còn có gì sung sướng hơn. Treo giải thưởng tìm người đã không còn thích hợp nữa, bởi vì biết lệnh muội ở dưới hai kẻ có thể lực."

Âm Hiễn Hạc thở dài: "Từ bây giờ đến Tương Dương, một ngày đối với ta dài như cả năm."

Từ Tử Lăng vươn vai đứng dậy, cười rằng: "Ta thấy ngược lại thì đúng hơn, đối với huynh thời gian trôi qua nhanh chóng, đó gọi là sống vui không biết ngày qua.". Nói xong gã cười rồi đi ra.

oOo

Khấu Trọng đưa mắt tiễn đưa con thuyền chở Tống Khuyết trôi theo dòng đi xa, trước sau có bốn chiếc thuyền hộ tống và hơn ngàn quân tinh nhuệ.

Từ lúc này trở đi, Khấu Trọng trở thành lãnh tụ cao nhất của Thiếu soái liên quân, trách nhiệm nặng nề rơi trên vai gã.

Tống Lỗ đứng bên cạnh nói: "Chúng ta về thôi!"

Khấu Trọng trầm giọng: "Tình hình đánh Giang Đô như thế nào?"

Tổng Lỗ nói: “Pháp Lượng đã hạ được Bì Lãng, ta bảo y không nên làm càn, Giang Đô dẫu sao cũng là đại đô hội, phòng ngự rất mạnh, chỉ nên bao vây chặn đường lương thảo của bọn chúng, không nên tấn công mạnh.”

Khấu Trọng đồng ý nói: “Lỗ thúc cẩn thận như thế là đúng lắm, dẫu sao Dương Châu cũng là quê hương của ta, Lý Tử Thông chỉ là người ngoài thì y làm sao dẫu lại ta. Có tin tức gì của Trí Trí không?”

Tổng Lỗ nói: “Cứ mỗi mười ngày ta đưa tin tức có liên quan đến Thiệu soái về Lĩnh Nam, nàng vẫn quan tâm đến người.”

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ: “Về rồi hẵng nói, ta muốn lập tức mở hội nghị, thời kỳ đóng băng chỉ còn hai tháng, chúng ta phải lợi dụng thời cơ trời ban này.”

oOo

Từ Tử Lãng đưa Âm Hiến Hạc và Kỷ Thiên ra đi rồi lên trở về Trường An bằng bí đạo, vào tướng quân phủ gặp Lý Tĩnh.

Tuyết đã ngừng rơi từ tối qua, bầu trời vẫn mang vẻ nặng nề, thành Trường An trở thành thế giới màu trắng, nam phụ lão ấu đều ra đường quét tuyết, nấu bánh xe và vết chân ngựa dẫm đạp khắp nơi, xung quanh cuộc sống vẫn ồn ào rộn rã.

Nhưng Từ Tử Lãng chỉ mãi nghĩ đến việc lớn trong thiên hạ như chiến tranh hay hòa bình, gã cảm thấy giữa mình và những người xung quanh như sống trong hai thế giới khác nhau.

Có thể thuyết phục được Lý Thế Dân hay không là cửa ải đầu tiên, cửa ải tiếp theo là Khấu Trọng và Tống Khuyết, trong đó có liên quan đến nhiều vấn đề phức tạp, nếu chỉ hơi bất cẩn thì toàn bộ kế hoạch sẽ trôi theo dòng nước.

Hắn lên vào phủ bằng cửa sau, một gia tướng trẻ tuổi bề ngoài có vẻ trung hậu đang chờ hắn, dẫn hắn vào nội sảnh.

Lý Tĩnh đã chờ đợi từ lâu, y mời gã ngồi xuống rồi nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Ta không dám nói hết lời với Tần vương, chỉ nói người bí mật đến Trường An, có việc quan trọng cần thương lượng với hắn, hắn hứa sau khi báỉ kiến hoàng thượng sẽ đến đây gặp người.”

Từ Tử Lăng nói: "Chỉ cần Tần vương chịu chấp nhận dốc hết toàn lực giành lấy ngôi hoàng đế, ta sẽ thuyết phục Khấu Trọng toàn lực giúp hấn lấy thiên hạ."

Lý Tịnh nghiêm mặt nói: "Khấu Trọng có biết người đến gặp Tần vương không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Sau khi chia tay Khấu Trọng, ta mới quyết định chuyện này."

Lý Tịnh buồn bã nói: "Theo ta thấy người chỉ uống phí tâm cơ mà thôi, dù người có thể thuyết phục Tần vương, có điều khả năng này rất thấp, nhưng Khấu Trọng làm sao có thể bỏ đi mọi thứ trong tình thế này, hấn làm sao ăn nói với thủ hạ của hấn? Huống chi vẫn còn có cửa ải Tống Khuyết nữa?"

Từ Tử Lăng nói: "Nếu ta không thể thuyết phục Lý Thế Dân thì đành thôi vậy, ta sẽ trở về Bành Lân giúp Khấu Trọng đánh Lạc Dương, nhưng chỉ cần Lý Thế Dân chịu quyết tâm thì ta tin rằng có thể vượt qua cửa ải của Khấu Trọng, còn Tống Khuyết ta nghĩ đến một khả năng, còn có thành hay không chỉ đành xem ý ông trời."

Lý Tịnh nhíu mày nói: "Khả năng gì?"

Lúc này gia tướng lật đặt vào báo có Lý Thế Dân đến.

oOo

Khấu Trọng ngồi xuống chiếc ghế Thái sư đặt trong đại đường của Thiệu Soái phủ, Vô Danh đứng bên trái gã.

Người ngồi đầu tiên bên phải là Tống Lỗ, tiếp theo là Tuyên Vinh, Tống Bang, Tống Sảng, Hình Nguyên Chân, Ma Thường, Bạt Dã Cương, Bạch Văn Nguyên; người ngồi đầu tiên bên trái là Hư Hành Chi, sau đó là Vương Trọng Tuyên, Trần Chí Phát, Âu Dương Thiện, Trần Lão Mưu, Tiêu Hồng Tiến và Vương Huyền Thứ.

Những đại tướng khác không phải tham gia chiến dịch vây thành Giang Đô thì cũng bận việc nên không đến Lương Đô.

Trần Lưu do Cao Chiếm Đạo, người xuất thân từ Song Long Quân, Ngưu Phụng Nghĩa và Tra Kiệt ba người chủ trì, bảo vệ thành trì tiền tuyến gần quân Đường nhất của Thiệu Soái quốc.

Khấu Trọng trở về vẻ ung dung tự tin trước sau như một.

Hư Hành Chi phúc trình trước: "Lưu Hắc Thát nhờ có Từ Viên Lăng giúp đỡ, đánh mãi không hạ được, liên tục chiếm được mấy thành. Bây giờ đang nghênh chiến với năm vạn quân Đường do Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông và Lý Nghệ xuất lãnh ở ngoài thành Nhiều Dương Hà Bắc, thắng thua chưa biết."

Khấu Trọng nhú mày nói: "Lý tiểu tử đi đến nơi nào rồi?"

Tuyên Vĩnh đáp rằng: "Nghe nói Lý Uyên bắt mất Lý Thế Dân để quân Thiệu soái phá vây trở về Lương Đô, nên buộc y trở về Trường An giải thích."

Khấu Trọng chép miệng: "Tánh mạng tên tiểu tử họ Lý gặp nguy rồi!", rồi gã đổi giọng cả quyết nói: "Vây miền Bắc không có gì đáng lo nữa, ta dám khẳng định Lý Nguyên Cát không phải là đối thủ của Lưu đại ca, chắc chắn vài ngày nữa sẽ bại."

Tống Lỗ hỏi: "Chúng ta nên đối xử với Lưu Hắc Thát thế nào?"

Khấu Trọng cung kính đáp: "Lỗ thúc minh xét, chúng ta sẽ mau chóng biết được tình hình phía Lưu đại ca, sau khi hạ được Lý Nguyên Cát, hẳn chắc chắn sẽ sai người liên lạc với chúng ta. Là huynh đệ cả thì có gì mà bàn không được? Điều quan trọng nhất là chúng ta tăng thêm binh lực, lúc đó hợp tác sẽ càng dễ dàng hơn."

Tống gia và Lý Liễu cùng các tướng thấy gã tôn kính Tống Lỗ, đều tỏ vẻ yên tâm, bởi vì cho đến nay, họ vẫn không biết Tống Khuyết tại sao bỏ tất cả trở về Lĩnh Nam, cho nên trong lòng mới sinh nghi. Nhưng bây giờ thấy Khấu Trọng và Tống Lỗ vẫn hòa đồng với nhau, biết rằng không phải Khấu Trọng và Tống Khuyết xảy ra vấn đề cho nên mới yên lòng.

Khấu Trọng nói: "Đều là người nhà cả, có chuyện gì cũng không nên giấu, phiệt chủ lần này vội vàng trở về Lĩnh Nam là vì quyết chiến Ninh Đạo Kỳ, tuy không phân thắng bại nhưng lưỡng bại câu thương, cần phải trở về Lĩnh Nam tịnh dưỡng. Tin này không nên lộ ra ngoài, mọi người biết trong lòng là được."

Gã vừa nói lời đó, lập tức có tiếng xôn xao, ngoài sự dự liệu của hắn, đó là sĩ khí chẳng sút giảm mà trái lại mọi người càng nâng cao hơn, bởi vì Ninh Đạo Kỳ xưa nay được xem là thiên hạ đệ nhất cao nhân, Tống Khuyết có thể đánh ngang tay với ông ta thì điều đó chẳng khiến tên tuổi tổn thất tí nào.

Sau khi trả lời các câu hỏi, đại sảnh yên tĩnh trở lại, ai nấy đều so quyền mai chường đợi Khấu Trọng ban bố đại kế thống nhất thiên hạ.

Khấu Trọng nhìn quanh đại sảnh, biết mọi người tin tưởng hẳn chẳng kém gì Tống Khuyết, khiến hẳn cần phải điều binh khiển tướng thống nhất phương nam, Thiếu soái liền quân phải coi sĩ khí của tướng sĩ mà tiến hành, hai bờ Trường giang không thể giữ chân hẳn.

Hắn quay sang Tống Lỗ nói: “Ba quân chưa động, lương thảo đi trước. Lỗ thúc thấy tình hình sau này cần như thế nào?”

Tống Lỗ mỉm cười: “Dù Thiếu soái chinh phạt phương nào, ta đảm bảo lương thực sẽ đến nơi bằng hai đường thủy, lục.”

Khấu Trọng cười rằng: “Vậy là được rồi! Chúng ta trước gần sau xa. Trước tiên thu thập Lý Tử Thông và Trầm Pháp Hưng, sau đó đập bằng Phụ Công Hựu, rồi lấy Tương Dương dồn Tiêu Tiền và Lâm Sĩ Hồng đến bờ nam Trường Giang, dùng phương pháp cô lập và làm bọn họ suy yếu đồng thời dốc hết toàn lực chuẩn bị đánh miền Bắc. Chúng ta có phúc cùng hưởng, họa thì không có phần của chúng ta, đúng không?”

Các tướng chẳng phân biệt mình là người của Thiếu Soái quân hoặc Tống gia hoặc Lý Liễu đều đồng thanh hưởng ứng.

oOo

Lý Thế Dân nắm tay Từ Tử Lăng, thở dài: “Xin cho Thế Dân bày tỏ lòng áy náy trước việc Hạ Vương bị hại.”

Hắn một mình vào sảnh, cận vệ đều đứng ở ngoài đại đường để bày tỏ sự tin tưởng đối với Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thảm than, Lý Thế Dân để Lý Nguyên Cát mặc tình tung hoành, dùng sự sống chết của Đậu Kiến Đức buộc Khấu Trọng đầu hàng là có nỗi khổ không thể nói ra. Nhưng khi Khấu Trọng nhảy xuống tường thành Trường An, tình hình không thể khống chế được nữa.

Lý Tĩnh xuôi tay đứng một bên.

Lý Thế Dân nói: “Tử Lăng ngồi xuống rồi hãy nói”. Rồi nháy mắt với Lý Tĩnh, Lý Tĩnh hiểu ý lui ra ngoài, y biết con người của Từ Tử Lăng như thế nào nên không lo cho sự an nguy của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân kéo Từ Tử Lăng ngồi xuống chiếc bàn tròn rồi buông tay nói: “Nghe nói con trai của Lương Sư Đô mua một lượng lớn hỏa khí từ Hải Sa Bang, còn Tử Lăng nghi ngờ đó là hoàng huynh có âm mưu đối phó với Lý Thế Dân này, đúng không?”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Lương Sư Đô có thể là người của Ma môn, còn Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn từng xuất hiện ở gần thành Ba Đông, lại thêm nhiều manh mối khác, ta hoài nghi không phải là không có căn cứ.”

Rồi gã giải thích mối quan hệ phức tạp của Vân Ngọc Chân cùng Hương Ngọc Sơn với Hải Sa Bang.

Lý Thế Dân trầm ngâm nói: “Vốn là ta không tin lắm, nhưng sau khi Tử Lăng phân tích kỹ càng thì chuyện này không phải là không có khả năng.”

Sau đó Lý Thế Dân nhìn hấn với ánh mắt sâu xa, mục quang đại thịnh, nói: “Tử Lăng mạo hiểm đến Trường An là vì chuyện này sao?”

Từ Tử Lăng trầm ngâm trong chốc lát rồi mới chậm rãi nói từng chữ: “Ta đến Trường An chuyến này là muốn hỏi rõ tâm ý của Thế Dân huynh, rốt cuộc là ngồi chờ chết hay ra sức trả đòn, tạo phúc cho muôn dân thiên hạ và bỏ hết mọi thứ, bao gồm cả tình cốt nhục phụ tử huynh đệ và gia tộc, thống nhất thiên hạ trở thành một minh quân yêu nước yêu dân?”

Lý Thế Dân mục quang càng thịnh hơn, nhưng lời lẽ bình tĩnh đến bất ngờ, trầm giọng nói: “Tử Lăng nói những lời này không phải là quá muộn hay sao?”

Từ Tử Lăng nói: “Không giấu gì Thế Dân huynh, ta không thể nào cho huynh một đáp án khẳng định, chỉ biết cố hết sức mình. Mà sự hòa hợp giữa huynh với Khấu Trọng chính là một phương pháp duy nhất để giải quyết đại họa trước mắt ở Trung nguyên.”

Lý Thế Dân nhìn gã không chớp mắt, nói: “Khấu Trọng có biết việc này không?”

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: “Ta vẫn chưa có cơ hội nói với hấn.”

Lý Thế Dân đứng phắt dậy, bước thẳng ra ngoài cửa không quay đầu lại.

Từ Tử Lăng nhìn theo bóng dáng của y, da gà rợn lên, trong đầu trống rỗng.

- o O o -